

שירים

I

עורכים מקרקרים על צמרות העולם,
על צנפי החלום כקר מחו הגשרים.
בהנה הקיקיונות צמתו רוחות-קדים,
תיים שרועים דוקם פאדמת בין-המצרים.

נוסף הלנג סכנפי איקרום היגעות,
ומתים האדכ לנאלה צפה עד בוש,
ו-אחרי טונרלב יצין מחרפי -פרדס-
ומי יהרום קצין בנטיעותיה, האנוש ?

כל קנה נגעץ יעלה שרטון אכוב...
הזו נבשח תדשה ומן-יברא לי המחר ?
והיכן אמצא בי את בפרא ישיש לקראת כבוש,
ולקול דמו בנתיב -בראשית- יבחר ?

לי-עפניש גולש בקורי הדמדומים,
ויום פוכה :

מ'ני-נא, העורי חי ?
ויונכתיים יתמע צפרן בצחית :
מה תינקו פאסלה, ספתי ?

נקר לי בנכר-חזון הדועף עירי,
נקר לי לנהור פאלון פכות זע על אגם הקרב...
ולרנלי בלי נוע מוטל לו כנוש היולי
עולמי הנזיר -

ומה אעצב ?

II

...והכלת נצתי טבעה באפרורית אדם,
ותט רנלי הטופסנית ממרבדי ההנה ;
אור-חמי אשבל באבק דרפי חלין -
לא עוד באצבע-עזן אלמף שיכאי-שבתותיה, יה !

מיט שערי תיים הורקים על ציריהם,
על ספס יקשו לי שוב קרשות-היעודים,
ואהל פסופים ערטי-קאים רזמו שאננות,
ומתק געגועים סלל נתיב-נדודים.

ברקיע סמל מתקמר שבצתי עם ערוב
פוכבי-השלים טרוטים, הם פוכבי התותבים,
וסערי הובס, ילק פפות הפפון,
והמנוני תלו רגם אי-ישם על ערבים.

לא-שמש אתמזרד על מישורים דרוכים,
אקשיב בקמל במסתרים כל מחנג...
ולעצמי אפחה, אלהש באזני : -אשריה !
תם ההג !

ומה תהים תינוק שבו : בנר פהן ?...
השקמי, השקמי...
באפקי יגבו עננים...
בחיוף האשר אתננדד בערפול-אבבני...
ניס-נים...

ראובן ולינרוד

הזיות בוקר (ספור)

מתנועתה. עמדו הרמויות מול אשתו הנבונה והרוה. הם התנשאו כמתפרצים מן הכלא. ראש אחד מוכר רחף במרכו. זה היה ראש דוללי וויינשטיין הבהיר. התיצב והסתכל ארוכות באשתו. אשתו הורידה את ראשה מבולבלה, כשזרעותיה תלויות ללא רצון וללא כוח. מחזה מוזר היה זה. יצאו הרמויות, במחול מול אשתו הנבונה, ככמחול לענ ; צעדי-צער, לאמילאט. הן התקרבו בבת-אחת, בתנועה מדודה, בפנים צוחקות, ונסונו אחד בבת אחת, כנלים. התקרבו והתרחקו ושוב התקרבו. היא נסתה לחיך, אך השפתים החורות נפתחו, נחרתבו וכת הצחוק נהפכה להבעת פחד. היא כפפה את כתפיה המחודרות, ננשה לכל אחד מהמחוללים, בהתחילה מצד שמאל, וכשנתקרבה למרכז נשמע צחוק צעיר והמחוללים בראשיהם המתולתלים ובשפתיהם העסיסיות שלבו זרועותיהם, נסגרו בחוג והתחילו לסובב במהירות. היא, אשתו, עמדה בתוך החוג, יחידה, עוובה, שפתיה הרקות

עם שקט בוקר של יום ראשון, יום המנוחה, באו מחשבות מזרות. דירת האינרוד וילקא נמצאה לא רחוק משפתיהם בביריטון-ביטש. מרחוק הניע שאון אטום של קרון הטרכס המתנהל בעצלתים, ללא זכר מהרעש החלוני של ניריורק. הכל נרדם. שקט. תקתוק השעון ושקשוק הגלים של החוף נשאו בקצב ויישנו. נשימה מדודה באה מנופה הארוך והרוה של אשתו ומעריסת בנו. מומן לומן נתקלו בהם מכסיו. אך כעין מחיצה הפרידה ביניהם. רמויות וקומות שונות השתרעו בתוך. ולרגעים תפס את עצמו צוחק, כועס או תמה ומסתכל לפניו בהתפעלות. מוזר. הוא התכוון בנופה הארוך והרוה של אשתו, ולא חשב על-אודותיה ולא ראה אותה. התיצבו שורות-שורות של נופות אחרים. גזיות וקופות התנועעו בחלל. ראשים כהירים ושפתים עסיסיות וריחניות היו להן. והנה הופיעו פנטומים אלה בקבוצה, כל הראשים ביחד, נראים כעץ מלא תפוחים, או כחורשת ארניים הנראית מרחוק, כבלורית ירוקה